

Szolgáló vezetés

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jeremiás 10:21; Példabeszédek 3:34; Máté 20:24-28; Apostolok cselekedetei 6:1-6; 1Péter 5:1-10; Jelenések 12:7-9

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok” (1Pt 5:7, RÚF).

A növekvő gyülekezetekről készült tanulmányok mindig kiemelik a hatékony vezetés fontosságát. Az ilyen vezetés Istentől és az Igéből veszi elgondolásait, és a gyülekezetből mindenkinek lehetőséget biztosít saját lelki ajánlódékainak gyakorlására az evangéliumi misszióparancs teljesítésében.

Am a gyülekezeti vezetés nagy kihívást jelent. Főleg önkéntesek működtetik a gyülekezetet, akik bár elfoglaltak, áldoznak az idejükből. A tagok a „lábukkal is szavaznak”, ha nem járnak, amikor valami olyan történik, amit nem tudnak támogatni. Az eredményes keresztény vezetőnek mélyen vallásosnak is kell lennie. Nem szabad arról sem megfeledkeznünk, hogy Péter olyan gyülekezeteknek írt, amelyek üldözést tapasztaltak. A gyülekezeti vezető különösen sebezhető ilyen időkben. Kicsoda alkalmas tehát erre a feladatra?

1Pt 5:1-10 szakaszában Péter a keresztény vezetés kérdéséről ír a helyi gyülekezet szintjén. Ezekben a versekben olyan fontos jellemtulajdonságokat nevez meg, amelyekkel nemcsak a helyi vezetőknek, hanem a tagoknak is rendelkezniük kell. Szavai éppen annyira időszerűek ma, mint annak idején voltak.

VÉNEK A KORAI EGYHÁZBAN

Keressük ki a következő igehelyeket: ApCsel 6:1-6; 14:23; 15:6; 1Tim 5:17; 1Pt 5:2! Milyen bepillantást engednek ezek a versek a korai egyház kihívásaiba és a vezetők helyzetébe?

A hívővé lett és a gyülekezethez csatlakozó emberek hatalmas csoportja Isten nagy áldása. Ám, ahogy azt a legelső keresztények tapasztalata mutatja, a hirtelen növekedés gondokkal is járhat.

Példának okáért *Az apostolok cselekedetei* 1-5. fejezetei írnak a Szentlélek vezetéséről és arról, hogy sokan áttértek a kereszténységre. ApCsel 6:1-6 rámutat a következményekre: a csoport túlságosan nagy lett a vezetés számára, és szükségessé vált a szervezeti felépítés kialakítása, hogy irányítani tudják a gyülekezet napi ügyeit.

A hátrányos megkülönböztetés miatti panaszkodás mutatott rá a struktúra gyöngeségeire. A görögül beszélő csoport sérelmezte, hogy özvegyeikre nem figyeltek eléggé a naponkénti ételosztáskor. Ezért kijelöltek egy külön csoportot, a diakónusokat, akik a tizenkét apostol munkáját támogatták azaz, hogy az egyház anyagi erőforrásait igazgatták.

Való igaz, hogy a korai egyházat különleges módon vezette a Szentlélek. Viszont még így is szükség volt a gyülekezet megszervezésére. Már igen korán felmerült az igény, hogy minden gyülekezetben válasszanak véneket, a gyülekezeti vezetők meghatározó csoportját. Olyan helyeken, ahol addig még nem hallottak Jézusról, Pál és Barnabás is kijelölt véneket az újonnan alakult keresztény csoportok vezetésére (ApCsel 14:23).

A korai kereszténység idején különféle szerepük volt a véneknek. Helyi közösségük vezetőiként időről időre tanították az újonnan megtérteket, prédikáltak és gondoskodtak arról, hogy minden szükséges dolog megtörténjen a közösség jóléte érdekében (ApCsel 15:6; 1Tim 5:17; 1Pt 5:2).

Hogyan tanulhatunk meg még jobban együttműködni a helyi gyülekezetünk vezetőivel még akkor is, ha nem mindig értünk egyet mindenben?

A PRESBITEREK

Olvassuk el 1Pt 5:1-4 verseit! Hogyan álljanak hozzá a vezetők a gyülekezeti feladatukhoz? Hogyan alkalmazhatjuk ezeket az elveket magunkra, bármi legyen is a szerepünk?

Péter azzal a megállapítással kezdi a presbitereknek szóló tanításait, hogy ő is presbitertárs. Majd két dolgot jegyez meg magáról: tanúja volt Krisztus szenvedésének és arra számít, hogy része lesz a megjelenő dicsőségben is. Ezzel kiemeli, hogy a presbitereknek mit kell tudniuk: érteniük kell Krisztus értünk vállalt szenvedésének jelentőségét és az általa kínált nagy reménységet is.

Az apostol szerint a presbiter szerepe olyan, mint az Isten nyáját gondozó pásztoré. A gyülekezetet bárányokhoz hasonlítja, amivel arra utal, hogy a tagok, mint a bárányok, időnként a saját fejük után mennek, ezért szükségük van a pásztorra, aki visszatereli őket a csoporthoz és segít nekik a többiekkel összhangban dolgozni. A presbiter legyen alázatos példa arra is, hogyan kell élni a keresztényeknek.

Milyen figyelmeztetés szól a pásztoroknak? Jer 10:21; Ez 34:8-10; Zak 11:17

A keresztény vezetők szerepének fontos része, hogy olyan türelemmel kell fáradozniuk a gyülekezeti tagokért, ahogyan egy pásztor vezeti a nyáját. A presbiterek szelíden gyűjtsék össze a hívőket az istentiszteletre, hogy akiknek szüksége van arra, biztosan meghallja Jézus üzenetét, valamint megismerje a benne felkínált üdvösséget.

Péter még azt is megjegyzi, hogy a presbitereknek szabad akaratukból és nem kényszer hatására kell gyakorolniuk a felügyeletet. Nem mindig egyszerű olyan embereket találni, akik készek vállalni a gyülekezet vezetésével járó kihívásokat. Ez különösen megmutatkozhat választások idején. Bizonyos meghatározó szerepköröket be kell tölteni annak érdekében, hogy a gyülekezet jól működhessen. Megvan az oka, hogy sokan miért vonakodnak a vezető szereptől. E feladatok némelyike jelentős időbefektetést igényel, és az alkalmas embereknek már több kötelességük is lehet. Mások talán azt hiszik, hogy nem eléggé felkészültek a szerep ellátására. Péter viszont azt mondja, hogy ha felkérnek bennünket, ha csak lehetséges, készen kell állnunk elfogadni a vezetői tisztséget.

SZOLGÁLÓ VEZETÉS

Olvassuk el Mt 20:24-28 és 1Pt 5:3 verseit! A keresztyény vezetés mely lényeges elveit találhatjuk meg ezekben az igékben?

1Pt 5:3 versében a meghatározó görög szó a *katakuriuontes*. Ugyanezzel a szóval Mt 20:25 versében is találkozunk, ahol „hatalomgyakorlást” vagy valaki felett való „uralkodást” jelent. Tehát 1Pt 5:3 versében a véneknek adott tanácsot így is lehetne fordítani: „Ne uralkodj azok felett, akik rád vannak bízva”, és ez Jézus szavait tükrözi Mt 20:25 verséből.

Mt 20:20-23 bemutatja, hogy Jézus milyen körülmények között mondta el azt, amit Mt 20:24-28 szakaszában találunk. Jakab és János édesanyja az a kérdéssel fordult hozzá, hogy eljövendő országában hadd üljön az egyik fia a jobb, a másik pedig a bal oldalán.

„Jézus szelíden bánt velük, nem dorgálta meg önzésüket, amiért kiváltságot igényeltek testvéreikkel szemben. Olvasott szívükben, tudta, milyen mélyen ragaszkodnak hozzá. Jóllehet, jellemüket megfertőzték a földi hatások, szeretetük mégsem pusztán emberi érzelem volt, hanem a Megváltó szeretetéből fakadt. Krisztus nem tesz nekik szemrehányást, hanem mélyebbé és tisztábbá kívánja tenni kapcsolatukat” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 460. o.).

Jézus elmagyarázta, hogy ezt a megtisztelő helyet az Atya adja és nem Ő. Majd kifejtette, hogy az a különbség az Ő országa és a pogány nemzetek között, hogy milyen típusú vezetők lesznek benne. Aki vezető szeretne lenni abban az országban, amelynek Jézus a Királya, annak szolgálnia kell, mert Jézus országában a vezetőknek hozzá kell hasonulniuk. „*Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért*” (Mt 20:28).

Ezért Péter felhívja a gyülekezeti vezetőket, hogy adják át magukat Jézusnak, és mutakozzon meg bennük is ugyanaz az önmegtágadás, ami megvolt az Úrban.

Olvassuk el Fil 2:4-8 verseit! Hogyan cseng össze Pál gondolata Péter szavaival? Ami pedig még fontosabb: Hogyan tehetjük azt, amire az apostolok ezekben a versekben felszólítanak?

AZ ALÁZAT FELÖLTÉSE

A társadalom erősen tagolódott az ókori világban, amelyben Péter is élt. Mai kifejezéssel élve az uralkodó elit „tiszteletet parancsolt”. Alacsonyabb rangú emberek csoportosultak köréjük, és a társadalom legalsó szintjén voltak a rabszolgák. Az alacsonyabb rangúaknak alázatot kellett tanúsítaniuk a magasabb rangúak iránt. Az a görög szó, ami az alázatot jelöli, még azt is jelenti, hogy „alacsony”, „jelentéktelen”, „gyenge” és „szegény”, a státusz és hatalom nélküli emberekre utalva a társadalomban. A judaizmus és a kereszténység körein kívül az *alázatos* szót az alacsony rangúakkal azonosították, és az alázatot nem feltétlenül tartották a szabad emberek megfelelő magaviseletének.

Olvassuk el 1Pt 5:5-7 verseit! Tekintettel a körülményekre és az akkori időkre, miért különösen figyelemreméltó, amit Péter itt leírt?

A Bibliában az alázat más fényben jelenik meg, mint abban az időben és kultúrában, amelyben Péter élt. Az apostol Péld 3:34 versét idézte a *Septuagintából* (a görög Ószövetségből), azt a verset, amelyre Jak 4:6 is hivatkozik. Az Ószövetségben Isten történelmi tetteinek a részét képezte, hogy megálázta a nagyokat és hatalmasokat (Jób 40:11; Ézs 13:11; 23:9).

Isten előtt az alázat a helyes magatartás. „*Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején*” (1Pt 5:6, RÚF). Az alázatnak kell jellemeznie a keresztény kapcsolatot Istennel és a többi emberrel, nem pedig a büszkeségnek (1Pt 5:5).

A keresztényeknek, még a keresztény vezetőknek is tisztában kell lenniük azzal, hogy bűnösök és csak Isten kegyelme mentheti meg őket. Tehát ebben a legfőbb értelemben mind egyenlők vagyunk; a kereszt előtt mindannyiunknak meg kell alázkodnunk. Fontos, hogy az alázat megjelenjen az emberi kapcsolatainkban, különösen azokkal szemben, akik a felelősségünk alá tartoznak. Bárki képes alázatot mutatni Isten, a menny és a föld Teremtője előtt. Még azokkal kapcsolatban is viszonylag könnyű alázatossá lenni, akiknek bizonyos hatalmuk van felettünk, akik „magasabb” tisztséggel bírnak nálunk. A valódi próba akkor jön, amikor azok iránt tanúsítunk alázatot, akik „alánk” tartoznak, akiknek nincs hatalmuk felettünk. Ilyen alázatról beszél itt Péter.

Milyen szempontból segít a kereszt és az, amit jelképez, hogy alázatossá tudjunk maradni?

MINT ORDÍTÓ OROSZLÁN

Ahogy azt már láthattuk, Péter az üldözés hátterén írt. Első olvasói számára a nagy küzdelem témája nem elvont teológia volt az. Úgy tapasztalták, ahogy ma a legtöbben – legalábbis egyelőre – nem.

Olvassuk el 1Pt 5:8-10 és Jel 12:7-9 verseit! Mit tanítanak ezek az igék a gonosz eredetéről és Sátánnak a világunkban végzett munkájáról?

A *jelenések könyve* megmutatja, hogy a keresztényeknek szerepük van a jó és a gonosz erői közti kozmikus harcban. A *jelenések könyvében* a jók seregét Jézus vezeti, aki az Isten Igéje, a királyok Királya és az uraknak Ura (Jel 19:13, 16). A gonoszok seregének élén az ördög áll, akit a Biblia Sátánnak nevez és sárkányként ábrázol (Jel 12:7-9; 20:7-8). Bár a média és még bizonyos keresztények is tagadják Sátán létezését, az ördög valójában hatalmas lény, akinek kizárólag gonosz szándékai vannak velünk. Ám a jó hír az, hogy végleg el fog pusztulni (Jel 20:9-10).

Péter nem kicsinyli le azt a veszélyt, amit az ördög jelent. Az ördög olyan, mint egy ordító oroszlán, amelyik keresi, hogy kit nyelhet el (1Pt 5:8). Az apostol arra is rámutat, hogy olvasói a saját, akkori szenvedésükben felismerhetik a gonosz munkáját, de ennek a szenvedésnek vége lesz az örök dicsőségben (1Pt 5:10).

Olvassuk el még egyszer 1Pt 5:10 versét! Mit mond itt Péter?

Bár nem tudjuk pontosan, milyen természetű próbáik voltak, azt láthatjuk, hogy Péter a reménységnek adott hangot. Az ördög tényleg létezik, a küzdelem valóságos és a szenvedéseink is azok, viszont a „*minden kegyelemnek Istene*” már legyőzte a gonoszt. Így akármitől is szenvedjünk, ha hűségesek maradunk – mindhaláláig (lásd Zsid 11:13-16) – akkor Jézusnak köszönhetően biztos a győzelem!

Hogyan tanulhatunk meg ragaszkodni a hitünkhöz, mindvégig kitaratani, akármi is kerüljön az utunkba?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A szolgáló vezetés nagyszerű példáját látjuk Jézus viselkedésében az utolsó vacsorán. Teljes mértékben tudatában volt annak, hogy kicsoda Ő (Isten Fia). Azt is tudta, hogy hamarosan vissza fog térni az Atyjához (Jn 13:1). A vacsora után megmosta a tanítványok lábát, majd azt mondta: „Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek” (Jn 13:14-15). Minden alkalommal, amikor Jézus követői megmossák egymás lábát, akkor nemcsak megismétlik ezt a jelenetet, hanem arra emlékeztetik egymást, hogy ha Jézus országában vezetők szeretnének lenni, akkor szolgálóvá kell lenniük. A tanítványok kétségkívül emlékeztek életük hátralevő részében Mesterük alázatos tetteire, különösen, miután jobban megértették, hogy ki is Ő valójában. Ez is bizonyára ott volt Péter gondolataiban, amikor arra szólította a gyülekezeti vezetőket, hogy ne uralkodjanak mások fölött, hanem öltsek föl az alázatosságot.

„Amikor Krisztus beleegyezett, hogy emberré lesz, olyan alázatról tett bizonyosságot, amely csodálatra készítette az értelmes mennyei lényeket. Krisztus dicsőséges előélete nélkül nem lett volna megalázkodás, ha beleegyezik az emberré válásba. Ki kell tárjuk az értelmünket, ha fel akarjuk fogni: Krisztus félretette uralkodói palástját, királyi koronáját, főparancsnokságát, és istenségére felöltötte az emberi természetet, hogy ott találkozzon az emberrel, ahol volt, és erkölcsi erőt adjon az emberi családnak, amely így Isten gyermekeivé válhat.

A Krisztus életére jellemző szelídség és alázat mutatkozik majd meg azoknak az életében és jellemében, akik úgy járnak, »amint ő járt«” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God*. 81. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Jézus azzal kezdte meg a szolgálatát, hogy szembeszállt az ördöggel. Negyvennapos böjtöléstől meggyöngülve is képes volt ellenállni az ördög kísértéseinek azzal, hogy a Szentírást idézte (Mt 4:1-11; Mk 1:12-13; Lk 4:1-13). Ezek szerint hogyan lehetünk mi is képesek ellenállni az ördögnek a saját életünkben?
- 2) Az őszinte alázatnak milyen példáit láttuk már másokban? Mit tanulhatunk ezekből?

LEV TOLSZTOJ:
SZERETETTEL

„A nehézség azzal kezdődik, hogy az emberek olykor azt vélik, másokkal szeretetlenül bánhatnak, ez azonban nem megy. Dolgokat lehet szeretet nélkül intézni, a fát lehet aprítani és a vasat kalapálni szeretet nélkül, azonban emberekkel sohasem lehet így bánni. Az emberek olyanok, mint a méhek. Ha nyersen bánnak velük, vagy megsérülnek, vagy ők sebeznek meg minket.”

(Kárpáti Petronella: *Szeretetre vágyunk*. Budapest, 2008, 106. o.)